

Слѣдъ нѣколко врѣме на клонитѣ на джба порасълъ им елъ. Той завидѣлъ на славата на джба и намислилъ да се издигне по-високо отъ него. Той напрѣгалъ всичкитѣ си сили. И когато достигналъ върха на джба, поискалъ царската корона. Въ отговоръ на това дърветата само поклатили глави — тѣ знаели, защо имелътъ се е надигналъ толкова високо.

Ако да не билъ сивиятъ дроздъ, който билъ донесълъ на върха на джба сѣме отъ него, той никога не би достигналъ такава височина.

Имелътъ се обидилъ, страшно се разсърдилъ на цѣлото растително царство и рѣшилъ да си отмъсти: отъ това врѣме станалъ заклетъ врагъ на цѣлата гора. Той се поселва по дърветата, смуче тѣхнитѣ жизнени сокове, отъ което дърветата съхнатъ и запиватъ.

М. Вериго. (Прѣводъ).

## Априлъ

Радостъ — Слънце! Разстопи се  
Вече снѣгъ и ледъ;  
Ето всичко възроди се —  
Грѣй животъ навредъ.

Птички съ пѣсни ни посрѣщатъ,  
Бликна сочни злакъ;  
Дрѣвесата ни подсѣщатъ:  
Май ще цѣфне пакъ.

Колко синьо е небето,  
Чезнатъ дъждъ, мъгли;  
Радва, радва се сърцето —  
Нѣма бури зли.

Съчко — Бѣчко.